

Inhoud

Voorwoord door Floyd McClung	11
Inleiding	15
Hoe je dit boek kunt gebruiken	18
1. Electrical storm	19
2. Cultuuromslag	35
3. Jericho innemen	46
4. Jacht op de wilde gans	59
5. Grensovergangen	68
6. De aftrap	82
7. Een gebedsruimte explodeert	101
8. Heilige grond	113
9. De opkomst van een bloedrode maan	127
10. Uit de hand gelopen	134
11. Het visioen	147
12. De God van kleine plaatsen	159
13. Tekenen, wonderen en Red Bull	172
14. Pijn	187
15. Drie-zes-vijf	199
16. Als de Geest zegt 'Kom!'	217
17. Dames en heren, de kerk heeft het gebouw verlaten	233
18. De regenmaker	245
19. Kloosters van het derde millennium	266
20. In den beginne...	289
Naschrift	297
Nog dieper	301

Visie en waarden	303
Een leven in de week van een 24-7-gebedsruimte	306
Intimiteit en betrokkenheid	310
De Laus Perennis – 24-7-gebed door de eeuwen heen	316
Mensen van vlees en bloed	326
Gebed en zending	335
De Moraviërs	341
Jonge mensen en het plan van God	349
Noten	253
Over de schrijvers	357

'For each age is a dream that is dying,
Or one that is coming to birth.'

(‘Want elke generatie is een droom die sterft,
of een droom die het levenslicht aanschouwt.’)

ARTHUR O'SHAUGHNESSY, 1844-1881

Voorwoord

In 1722 kwam een bonte verzameling van honderden jonge mensen bijeen op het landgoed van de welgestelde graaf Von Zinzendorf. Vijf jaar later verscheen God ten tonele en begonnen ze te bidden. Ze baden op vreemde, creatieve manieren, maar hoe dan ook, ze baden. Ze baden 24-7: vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week. Hun gebed opende hun hart voor de armen en voor mensen die nog nooit van Jezus hadden gehoord. Hun gebedsbijeenkomst is 125 jaar lang ononderbroken doorgegaan – de langste bidstond in de geschiedenis.

God heeft besloten om opnieuw te doen wat Hij zo'n driehonderd jaar geleden onder de Moravische broeders heeft gedaan. Opnieuw is er een 24-7-bidstond van start gegaan, maar deze keer is hij in korte tijd uitgegroeid tot een wereldwijde beweging. Het hoeft ons niet te verbazen dat God een ogenschijnlijk ongeschikte kandidaat heeft uitgekozen om de 24-7-gebedsbeweging te leiden. Pete Greig vond het maar wat moeilijk om Gods stem te verstaan en was niet erg goed in bidden, maar hij was vastbesloten de Geest na te jagen, waar dat hem ook bracht. Dat jagen leidde hem naar een knul met blauw haar in Dresden, die hem op zijn beurt naar het huis bracht waar zoveel jaren daarvoor die eerste 24-7-bidstond was begonnen. God wist Pete's hart te raken en de rest is, zoals ze zeggen, gegaan zoals het gegaan is.

Pete Greig laat ons weer zien dat gebed niet is voorbehouden aan mensen die zwaar op de hand of dogmatisch zijn. Ge-

bed kan ook niet worden opgeëist door religieuze types die denken dat zij het monopolie bezitten op de juiste woorden en de juiste houding. *Dag en nacht roepen zij tot God* laat ons weer zien dat het bij bidden niet gaat om wat we doen, maar om Degene met wie we praten. Het boek wekt in ons het vertrouwen dat God antwoordt als we tegen Hem praten.

Pete Greig neemt ons in zijn schitterende verhaal mee, terwijl hij de Geest najaagt, terwijl hij danst met God. God vroeg Pete Greig en zijn vrouw Samie ten dans; zij gingen op die uitnodiging in en nu reageert God weer op hun reactie. En wat voor reactie!

Heeft deze beweging iets te maken met het einde der tijden? Komt er weer een rode maan op? Pete Greig gelooft van wel. Al jarenlang geloven mannen zoals Pete dat Jezus heel spoedig zal terugkomen. Jezus is nog niet teruggekomen. Verandert dat iets aan het verhaal? Voor mij niet. Het betekent gewoon dat de Geest van God het hart van jonge mannen en vrouwen over de hele wereld wakker schudt. Hij schept verwachting. En verwachting is voor Jezus een voorwaarde om terug te komen. Hij komt niet terug voor een bruid die niet is voorbereid. Verwachting is een onderdeel van de voorbereiding. Ik zie een groeiende verwachting in het hart van mensen zoals Pete en dat schudt ook mijn hart wakker.

Dag en nacht roepen zij tot God is niet zomaar een boek; het is een uitnodiging. Ik heb die uitnodiging aangenomen. Toen ik Pete voor het eerst ontmoette, ben ik onmiddellijk op dat aanbod ingegaan. Ik denk dat je hetzelfde zult doen, als je de stem van de Geest hoort spreken door de bladzijden van dit boek. Ik nodig je uit om, samen met Pete, mijzelf en vele anderen, ons te wijden aan dit ene: de voorbereiding op een grote oogst die de wederkomst van Jezus zal inluiden. Ik waag het liever met een stelletje dwazen die Jezus liefhebben – die door Hem zijn wakker geschud en die gemeenten stichten en discipelen maken die Jezus ook liefhebben – dan dat ik veilig achteroverleun. Of zoals ze zeggen: Zij die hoop hebben, lopen voorop.

Waarom al dat gedoe over gebed en het wekken van verwachtingen? Opdat Jezus hier op aarde zal worden verheerlijkt. Opdat Jezus zijn naam zal horen in talen die nog nooit in de hemel zijn gehoord. Dat is het doel. Meer liefde voor Jezus. Meer culturen, meer mensen die bevrijd worden om Hem lief te hebben en voor eeuwig van Hem te genieten.

Als ik kniel voor de troon van God, dan wil ik Hem aankijken en in zijn ogen de vreugde zien die Hij ervaart als ik kronen aan zijn voeten neerleg. Datzelfde verlangen heb ik gezien in Pete en Samie Greig en hun vrienden. Zij maken deel uit van een beweging, verwekt door de Heilige Geest, die door geen mens of organisatie kan worden opgeëist of beheerst. Nee, iedereen kan meedoen. Luister gewoon, zoals Pete dat deed, en jaag de wind van de Geest na.

*Floyd McClung
All Nations Family
September 2003*

Inleiding

'Aan het einde der tijden, zegt God, zal ik over alle mensen mijn geest uitgieten.

Dan zullen jullie zonen en dochters profeteren, jongeren zullen visioenen zien en oude mensen droomgezichten... De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed voordat de grote, stralende dag van de Heer komt. Dan zal ieder die de naam van de Heer aanroept worden gered.'

(Handelingen 2:17-21, NBV)

Voor de deur van de eerste grote gebedsruimte in de geschiedenis staat, je gelooft het niet, een ruwe visser, een kerel die luistert naar de naam Petrus, en hij spreekt de multiculturele mensenmassa in Jeruzalem toe. Hij citeert de profeet Joël en legt vol vuur uit dat hier en nu, voor hun ogen, de Geest van Jahweh neerdaalt op 'alle mensen'. Een tijd van visioenen en redding is aangebroken. Welkom in het einde der tijden, zegt hij. Welkom bij het slot van de film.

Volgens de profeet Joël is de volle maan aan het einde van de zomer Gods hemelse logo voor zo'n tijdperk, een maan die bloedrood en zwanger van mogelijkheden over ons opgaat. Zo'n maan gaat op over elke generatie, in afwachting van die ene generatie die eindelijk de Grote Opdracht zal volbrengen, die het goede nieuws van Jezus aan elke cultuur verkondigt en het koninkrijk der hemelen inluidt. In onze tijd mobiliseert de Geest jonge mensen met een nieuwe visie, spreken zonen en

dochters hun cultuur profetisch toe, houden oudere generaties niet op met dromen en roepen talloze mensen in elke stam en taal om redding.

Dit is een boek over een gebedsbeweging: 24-7. Deze beweging stimuleert en bundelt voorbede en zending over de hele wereld. Iedereen kan meedoen (al kun je niet 'lid' worden). Maar de beweging staat niet op zichzelf en in dit boek zul je ook kennismaken met een aantal verbazingwekkende mensen en verrassende plaatsen die tot de kern van dit fenomeen behoren. Terwijl dit 24-7-verhaal zich ontvouwt, ontstaan er vriendschappen, wordt er veel gelachen, zijn er altijd wel momenten van frustratie en worden we soms met stomheid geslagen. Maar temidden van al die emoties heeft een naamloos, anoniem leger in kleine gebedsruimten van Alaska tot Australië een persoonlijke ontmoeting met God. En van daaruit trekt dit leger de wereld in, om met frisse vastberadenheid mensen te helpen Jezus te leren kennen en de tijdloze boodschap van zijn leven, dood en opstanding.

Tekenen aan de hemel

Midden in de winternacht ging er een bloedrode maan op boven de nachtclub waar we samenkwamen om het 24-7-gebed te lanceren. Voor ons was het een teken dat ons herinnerde aan de profetie van Joël en aan de indrukwekkende toespraak van Petrus op de Pinksterdag. We hadden het gevoel dat deze gebedsbeweging, die door God in gang was gezet, tot ieders verrassing iets te maken had met de eindtijd – in het leven geropen als een toegangspoort naar een nieuwe visie, een klein onderdeel van een groter geheel, terwijl de Heilige Geest Zich manifesteert in onze tijd. Nu we meer te weten zijn gekomen over wat God doet door middel van mensen die bereid zijn 24-7 te bidden, zien we steeds weer die bloedrode maan opgaan, zoals Joël voorspelde en Petrus verkondigde.

Het boek dat je in handen houdt, is niet alleen maar het

verhaal van Pete Greig, hoewel het vanuit zijn gezichtspunt is geschreven en hij er nauw bij betrokken is. Dit is het verhaal van een groep vrienden in verschillende landen die gezamenlijk de kracht van gebed, zending en christelijke gemeenschap verkennen. Het is ons gebed dat je tijdens het lezen van dit boek wordt uitgedaagd, bemoedigd en zelfs veranderd, zodat je meer op de Heer Jezus gaat lijken. Dit verhaal gaat uiteindelijk niet over 24-7. Het gaat over wat er kan gebeuren als gewone mensen ongewone dromen durven dromen en zonder reserves gehoor geven aan de gefluisterde uitnodiging van God. Het is ons gebed dat je wordt geïnspireerd om 'ja' te zeggen tegen de Heilige Geest, wat de gevolgen voor jou ook zijn en hoe ongeschikt je je soms ook kunt voelen.

De profeet Joël voorzegt dat, telkens wanneer Gods kinderen zich zo overgeven aan de uitstorting van zijn Geest (zoals een surfer zich overgeeft aan de golven), de hemel opnieuw in de verschillende talen van mensen zal spreken, zoals dat gebeurde op die Pinksterdag bij monde van gewone mensen op gewone plaatsen. Profeten zullen opnieuw door het land trekken, om voor de armen op te komen, Gods volk tot actie te prikkelen en de naties ter verantwoording te roepen. En een bonte familie van jeugdige visionairs en doorgewinterde dromers zal de handen ineen slaan om in naam van Christus de werkelijke betekenis van het kruis tot aan de uiteinden der aarde en in elke duistere hoek van elke cultuur te brengen.

Dat, zegt Joël, zijn de tekenen van de eindtijd. Maar durven we ook te geloven dat we nu in die tijd leven? Zou er opnieuw een bloedrode maan kunnen opgaan?

Hoe je dit boek kunt gebruiken

Je kunt *Dag en nacht roepen zij tot God* op drie verschillende niveaus lezen. In ieder hoofdstuk vind je, tussen het hoofdverhaal door, kaders met extra teksten: persoonlijke getuigenissen, gedichten en citaten (deze kaders heten 'Onderweg') of informatie die wat dieper ingaat op de onderwerpen van het betreffende hoofdstuk ('De diepte in').

Achterin het boek vind je bovendien een serie artikelen die aansluiten bij de kaders die 'De diepte in' gaan. Hierin worden acht hoofdthema's nog gedetailleerder uitgediept. Daarom draagt dat deel de titel 'Nog meer de diepte in'. Deze artikelen zijn geschreven om je gedachten te prikkelen, door wat meer over het gedachtegoed en de theologie achter de 24-7-beweging te vertellen.

Electrical Storm

(Portugal, Duitsland)

'Let's see colours that have never been seen
let's go places no one else has been...
Well if the sky can crack there must be some way back
To love and only love.'

*'Open je ogen voor kleuren die niemand ooit heeft gezien,
ga mee naar plaatsen waar nog niemand is geweest...
Want als de hemel kan openbreken,
moet er een weg terug zijn
naar liefde, alleen maar liefde.'*

(U2 – 'Electrical Storm')

Terwijl ik die avond op de schitterende rotsen van Kaap Sint Vincent (Cabo de São Vicente) stond, had ik er geen flauw idee van dat mijn leven op het punt stond te veranderen. We hadden ons tentje opgeslagen op het meest zuidwestelijke puntje van Europa, ver van elk stadslicht, onder een opvallend heldere sterrenhemel.

Nick en ik waren dagen aan een stuk langs de kust van de Portugese Algarve naar het westen getrokken. We hadden gekampeerd op rotspartijen met uitzicht op zee en verse vis gebakken boven een kampvuurtje. Overdag gingen we naar het strand, waar we regelmatig onze rugzakken in het zand lieten liggen om een duik in de zee te nemen.

We waren net afgestudeerd aan de universiteit in Londen. Onze toekomst lag vóór ons als zo'n lange, kaarsrechte, verlaten weg in de Amerikaanse staat Montana die je wel eens op foto's ziet. We waren bruingebrand en vuil, het zoute zeewater had onze verwarde haren gebleekt en we hadden de tijd van ons leven.

Na dagenlang reizen met de zee aan onze linkerhand, had het iets overweldigends gehad om voor het eerst ook zee aan onze rechterhand te zien. De laatste paar dagen was het land geleidelijk aan smaller geworden tot de punt waarop ik nu stond, en waar een eenzame vuurtoren een uitroepteken achter Europa zet en de zeeën zich met geweld op elkaar storten.

Kaap Sint Vincent heeft iets puurs: het maanlandschap, het onophoudelijk beuken van de golven tegen de reusachtige kantelen van de natuur, ja zelfs de zwarte raven die daar beneden majestueus rondcirkelen, terwijl je over zee uitkijkt. Er zijn maar weinig dingen in het leven zo zeker als deze rotsen. Wat je ziet, is niet mooi, maar het is echt en wat het ons wil zeggen, voelt iedereen aan, al kan misschien niemand het goed onder woorden brengen.

Mensen hebben zich altijd al aangetrokken gevoeld tot dit mysterieuze, woeste gebied, dat al duizenden jaren wordt bestookt door op elkaar botsende golven van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee. In de bronstijd begroeven verschillende stammen hun doden hier en richtten er gedenksteden op. In 304 na Christus brachten rouwende monniken het lichaam van de martelaar Vincentius hier en, volgens de legende, waakten raven over zijn gebeente. De plek kreeg zijn naam van de martelaar en werd vervolgens eeuwenlang een pelgrimsoord voor christenen en moslims. De Romeinen dachten eenvoudigweg dat dit het einde van de wereld was. Hier hielden hun landkaarten op en verdween hun rijk onverbiddelijk in de eindeloze zee. Het zou nog eeuwen duren, voordat Europeanen achter de blauwe boog van die onbeweeglijke horizon Amerika zouden 'ontdekken'.

Maar toen ik die avond daar stond, wist ik niets van deze geschiedenis. Ik voelde alleen dat deze plek iets onpeilbaar droevigs en bijzonders had. Nick en ik hadden ons groene tentje precies daar op de rotsen opgeslagen, en we lachten erom dat we een nacht lang de meest zuidwestelijke mensen in heel Europa zouden zijn. Maar omdat ik niet kon slapen, was ik stilletjes de tent uit gekropen en had ik Nick achtergelaten, die rustig lag te snurken. Een adembenemend uitzicht had mij opgewacht: de weidse, dreigende oceaan die lag te glanzen onder een glinsterende eeuwigheid aan sterren. Het was alsof ik verdwaald was in de takken van een kolossale kerstboom.

Er kwam een anoniem leger van jonge mensen
uit de atlas opzetten - een menigte mensen
uit alle volken, in afwachting van nadere
orders

Naar het zuiden toe was Afrika het eerstvolgende grote stuk land. In het westen lag Amerika. Maar ik draaide me om en met mijn rug naar de oceaan zag ik in mijn gedachten hoe Europa zich zo'n 15.000 kilometer voor mij uitrolde. Op de plek waar ik stond, begon het werelddeel met een handjevol rotsen en een groen tentje, maar daarachter zag ik voor mijn geestes-oog Portugal en Spanje liggen, Frankrijk, Zwitserland, Italië en Duitsland, en uiteindelijk Rusland, China en het Indische subcontinent.

Terwijl ik zo land na land voor me zag, hief ik mijn handen op en begon ik hardop voor elk land bij name te bidden. En toen gebeurde het. Eerst begon mijn schedel te tintelen en een elektrische stroom schoot door mijn ruggengraat, steeds opnieuw; mijn lichaam trilde ervan. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt (het zou nog jaren duren voordat de geestelijke opwindings die met de Toronto Blessing in verband wordt gebracht miljoenen

mensen op het elektriciteitsnet leek aan te sluiten). Ik hoorde een zoemend getik boven mijn hoofd, alsof er kortsluiting ontstond in een hoogspanningsmast, en ik vroeg me serieus af of ik op het punt stond levend geroosterd te worden.

Terwijl deze vreemde gewaarwordingen aanhielden, kreeg ik een visioen. Mijn ogen waren open, maar wat ik heel duidelijk voor me 'zag', was hoe de verschillende landen zich als een atlas uitstrekten en van elk land kwam een anoniem leger van jonge mensen uit die atlas opzetten – een menigte mensen uit alle volken, in afwachting van nadere orders. Ik heb geen idee hoe lang dat visioen duurde – het kan een minuut geweest zijn of wel een uur – maar uiteindelijk kroop ik weer in mijn slaapzak naast Nick, die zachtjes lag te snurken, en met een tollend hoofd viel ik in een diepe slaap.

Mijn leven was voorgoed veranderd.

* * *

Twee jaar daarvoor keek een dertienjarige jongen in de stad Leipzig, in communistisch Oost-Duitsland, vol verbazing naar al die kaarsen en mensen die het gebouw vulden om te bidden voor vrede. Markus Läger had het gevoel een klein onderdeel te zijn van iets heel groots – anoniem en bijzonder tegelijkertijd.

Het was niet gemakkelijk om christen te zijn onder een van de meest onderdrukkende regimes ter wereld. De voortdurend aanwezige angst voor een conflict met het Westen drukte zwaar op ieders schouders. Daarom ging de kerk in Oost-Duitsland mensen mobiliseren om te bidden voor vrede. Ze begonnen in 1979, en in 1989 bracht de gebedsbijeenkomst in Leipzig 300.000 mensen op de been.

Nu zoveel mensen hun protest lieten horen door te komen bidden, bereidde de Staat zich op het ergste voor. Markus herinnert zich de geweren op de daken van kerken en de tanks op straat. Maar toen de Berlijnse Muur eindelijk viel, erkende een

communistische functionaris opmerkelijk genoeg het volgende tegenover een journalist: 'We waren op alles voorbereid, maar niet op kaarsen en gebeden.'

Markus bracht een deel van zijn jeugd door temidden van deze gebedsbijeenkomsten in Leipzig, en toen het communistische regime eindelijk ten val kwam, raakte hij ervan overtuigd dat gebed de kracht heeft om elke onderdrukkende ideologie aan het wankelen te brengen. Toen hij zag dat het consumen-tisme het communisme verdrong, de ene vorm van onderdrukking in de plaats van de andere kwam, begon Markus aan een geestelijke reis die hem eens tot een essentieel hoofdstuk in het 24-7-verhaal zou maken.

* * *

Terwijl Nick en ik liftend dwars door Europa terugreiden, speelde het visioen van Kaap Sint Vincent steeds weer door mijn hoofd. 'Waar is dat leger, Heer?' vroeg ik me telkens opnieuw af, terwijl we van Lissabon naar Valladolid, Bilbao, Bordeaux, Parijs en Londen trokken. 'Wat wijst er in deze straten, deze huizen, deze drukbezochte plaatsen op dat er zulke strijdbare mensen zijn?' Misschien had mijn visioen niets te betekenen gehad.

Het is een vraag die we ons, denk ik, allemaal wel stellen, als we om ons heen kijken in onze steden en dorpen, in de klas, op kantoor of op de universiteit, als we tv kijken, ja zelfs als we onze blik over de kerkbanken laten gaan. Waar zijn die 'krachtige' mannen en vrouwen die opstaan om het koninkrijk van God te grijpen (Matteüs 11:12)? Waar is vandaag de dag het volk van God dat zich in de kracht van zijn Geest met strijdlust en nederigheid inzet voor Gods plannen?

En trouwens, waarom hebben we zo'n leger eigenlijk nodig? Er zijn toch kerken in overvloed? Wat dwingt ons om in actie te komen?